

ԿՐՕՆԱԳԻՏԱԿԱՆ

Տ. ԳԱՐԵԳԻՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ՄԱՏՈՒՑՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(1 հունվարի, 2016 թ.)

Յանտն Հոր և Որդու և Հոգույն Սրբոյ. ամէն:

Յուրաքանչյուր ջութակահարի երազանքն է նվագել հարյուրավոր տարիներ առաջ հայտնի վարպետի՝ Ստրադիվարիուսի ստեղծած ջութակները: Անգերազանցելի է այս ջութակների ձայնն իր նրբությամբ ու մաքրությամբ:

Նույն այս երազանքով, շուրջ երեսուն տարի առաջ, մի անգլիացի երաժիշտ ջութակահար շահում է այդ իրավունքը՝ նվագելու հայտնի Ստրադիվարիուսի ջութակը, որն այն ժամանակ շուրջ 260 տարեկան էր: Վերջապես ջութակը նրա ձեռքն է ընկնում համերգից ընդամենը մեկ շաբաթ առաջ՝ փորձ անելու և հաջորդ շաբաթ համերգին նվագելու համար: Փորձի ժամանակ հանկարծակի ետնաբեկում ջութակահարը ոտքը դնում է ջութակի վրա և ջարդում այն աղեղների ամրացման հատվածից:

Երաժիշտն իսկապես մեծ թախիծ է ապրում: Նրան հայտնում են, որ քաղաքում կա մի վարպետ, ով երաժշտական գործիքներ վերանորոգելու մեջ անգերազանցելի է: Մարդն անհապաղ վերցնում է այդ ջութակն ու տանում վարպետի մոտ՝ կարճ ժամանակահատվածում՝ միայն մեկ շաբաթում, այն նորոգելու խնդրանքով: Վարպետը վերցնում է, զննում. առաջին հայացքից վերանորոգելուն անհույս է թվում: Սակայն մեկ շաբաթում վարպետն այնպիսի հմտությամբ է նորոգում ջութակը, որ երբ երաժիշտը նվագում է, ջութակի ձայնն ավելի մաքուր ու սրտաբուխ է թվում, քան մինչ այդ էր:

Ամանորի այս օրերին մեր կյանքի յուրահատուկ թոհուրոհը մեզ հիշեցնում է, որ մենք սպասում ենք մի նոր կյանքի, նոր ապրումների, նոր ձեռքբերումների: Այս պատմության հերոսի ջութակը մեր կյանքն ու դրա հետ մեզ տրված աստվածային անսպառ պարգևներն են. մի կյանք, որ նախախնամվել էր բացառապես մեզ տրվելու համար: Շատ հաճախ, երբ կյանքը մեզ երևում է իր դաժան կողմերով, եւ սա էլ գրեթե միշտ մեր պատճառով, մեզ թվում է, թե մեզ այլևս որեւէ բան չի կարող օգնել: Անգամ այն Էակն, ով այդ կյանքն է մեզ շնորհել, այլևս մեզ հետ չէ, այլևս չի կարող մեզ վերստին կյանք եւ երջանկություն պարգևել: Սակայն, նույն այդ Վարպետն Իր նկատմամբ դույզն-ինչ հավատքի ու վստահության դրսևորման պարագային պատրաստ է վերակերտել մեզ այնպես, որ հոգու եւ մտքի ներդաշնակությունից համանվազ գեղեցկությամբ հնչի մեր Արարչի հետ վերամիավորվելու աղոթքն այն քնքշությամբ եւ հստակությամբ, ինչպիսին էր հայտնի ջութակից բխող ձայնը:

Սիրելի քույրեր եւ եղբայրներ, ապագայահայաց մեր բոլոր մտածումներն ուղղված են արդարության: Մենք համոզված ենք, որ յուրաքանչյուրս մեր կյանքի ընթացքում արդարության պիտի արժանանանք: Աղքատը մտածում է, որ հարստանա, հիվանդն ակնկալում է, որ պետք է առողջանա, պաշտոնավարող մարդիկ կարծում են, որ ավելի պետք է բարձրանան: Կյանքը ցույց է տալիս, որ այդ արդարությունը միշտ չէ, որ ներկա է մեր առօրյայում: Այսօրվա առաքելական թողթն ասում է մեզ. «Նորոյ երկնից եւ նորոյ երկրի ըստ ամենագն հայեցեալ սպասիցեմք, յորս արդարութիւնն բնակէ» (Բ. Պետ. Գ. 13): Համաձայն ավետիսի, որ նոր երկինք եւ երկիր պետք է լինի, մտահայում ենք դեպի վեր՝ հավատքով ու հուսալով, որ պետք է գա արդարության երկինքն ու երկիրը: Եւ իսկապես, այդ երկինքը պետք է լինի վերափոխումի, իսկ երկիրը՝ մարդափոխումի, բայց ինչպես:

Ավետարանի էջերում տեսնում ենք, որ Հիսուս Քրիստոս իր իսկ օրինակով մեզ փոխում է եւ այդ վերափոխության ճանապարհն ու շավիղներն է ուղենշում: Այն հարցին, թե ինչպես կարող ենք փոխվել, Տեր Հիսուս ասում է. «Ես պետք է գործեմ Նրա գործերն, ով ինձ ուղարկեց, քանի դեռ ցերեկ է, քանզի կգա գիշերը եւ ոչ ոք չի կարողանա գործել» (Հովհ. Թ. 4): Հիսուս Քրիստոս եկավ՝ գործելու այստեղ, իր առաքելությունը եկավ իրականացնելու. Ի՞ր խոսքով, Ի՞ր ծառայությամբ, Ի՞ր առաքելությամբ ամենքիս արժանացրեց փրկության:

Այս Նոր տարին թեւակոխեցինք եւ մի նոր տարեշրջանի մեջ ընկանք: Ինչ է սա, եթե ոչ առիթ՝ մեկ անգամ եւ անդրադառնալու մեր կյանքին՝ վերակերտումի եւ վերափոխումի: Եւ այս ժամանակը ոչ թե հավիտյաններից գրկված, առանձնացած մի իրականություն է, այլ հավիտենության մի անբաժան մասը: Այս ժամանակի մեջ Հիսուս Քրիստոս իրողություն դարձրեց փրկագործության իր խորհուրդը: Եւ այսօր, մեր հայացքը հատելով օրեր հետո տոնվելիք Սուրբ Ծննդանը, մտածում ենք, որ Տեր Հիսուս Քրիստոսի աշխարհ գալով պետք է վերափոխվենք, նոր մարդ պետք է դառնանք, նոր երկիր ու երկինք պիտի հաստատենք: Եւ ո՞ր են այս նոր երկինքն ու երկիրը, ո՞ր է այս իրականությունը, եթե ոչ այստեղ, մեզանում, մեր սրտերում:

Այժմ մեզանից յուրաքանչյուրը հնարավորություն ունի դառնալու մի մասն այն հավիտենական իրականության, խոստացյալ երկնքի ու երկրի, որում չկան նենգություն, չարիք, հիվանդություն, աղքատություն, եւ թագավորում է միայն աստվածային անմնացորդ սերը: Ժամանակի եւ հավիտենականության բախման այդ կենտրոնում է, որ մենք կերտում ենք մեր կյանքը, այո՛, այստեղ, մեր կյանքի այս յոթանասուն, ութսուն, իննսուն եւ հարյուր տարիների ընթացքում կերտում ենք յուրաքանչյուրս, սակայն դառնալով այս խորանին, Ավետարանի սրբասուրբ խորհրդին, տեսնում ենք, որ այդ կյանքն ու առաքելությունը պետք է կրի Քրիստոսակերպ նմանություն: Այդ առաքելությունը պէտք է դառնա Քրիստոսի առաքելությունը, որն ասում է. «Ես պէտք է գործեմ ցերեկը, քանզի կգա գիշերը, եւ ոչ ոք չի կարողանա գործել» (հմմտ. Հովհ. Թ. 4):

Անհապաղ ծառայություն, անպայմանական նվիրում, անբասիր սիրո սփռում. Նոր տարվա շնմին սա է մեզ ավանդում մեր Եկեղեցին՝ ասելով, որ ինչպես զգացիք Տիրոջ շնորհներն անցյալ տարվա ընթացքում, նույնը բաշխեք այս Նոր տարում ձեզ հանդիպած յուրաքանչյուրին: Հիսուս Քրիստոսի շնորհներով է, որ կարողանում ենք քայլել այս ժամանակավորի մեջ եւ մեր քայլերն ավելի հաստատուն պահել հավիտենականում:

Սիրելի քույրեր եւ եղբայրներ, պատահական չէ, որ քիչ վերջ պետք է կատարենք տարվա առաջին Հայրապետական մաղթանքը, որի ընթացքում մեր աղոթքները պետք է վերառաքենք առ Բարձրյալն Աստված՝ խնդրելով Տիրոջը, որ անսասանություն տա Հայրապետի գավազանին: Առողջություն տա Հայոց Հորը, որպեսզի առաջնորդի մեզ ամենքիս մատնանշածս սիրո, բարօրության եւ դեպի Քրիստոս հայացք ուղղելու ճանապարհով:

Աղոթենք Աստծուն, որ օրհնի նաև մեզ ամենքիս, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսությունը և մեզ արժանի դարձնի առաքելականոյ այն պատվիրաններին, որոնք ընթերցվում են Ավետարանում: Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոս մեզ պատվիրեց. «Սիրի՛ր քո ընկերոջը քո անձի պես» (հմմտ. ԻԲ. 39): Մենք՝ որպես եղբայրություն, որպես մի ընտանիք կոչված ենք սիրո, և եթե կա սեր, կա նաև երջանկություն և հոգեկան ներդաշնակություն: Սիրելիներ, այսօր մենք խրախճանք ենք ունենալու մեր ընտանիքներում, ուրախանալու ենք մեր հարազատների հետ միասին՝ տոնելով Ամանորը, նոր սկիզբը, նոր երկնքի ու երկրի գալուստը և փառք ենք տալու Աստծուն այն բոլոր պարգևների համար, որոնց արժանացել ենք անցյալում: Եկե՛ք աղոթենք, որ Տերը զորացնի մեր միտքը, քանզի Տիրոջ պատվիրանի համաձայն՝ «Աղոթեցե՛ք, աղոթեցե՛ք, որովհետև չեք իմանում, թե երբ պետք է Տերը գա» (հմմտ. ԺԳ. 33):

Թող Տերն արժանացնի մեզ այս շնորհին, որ կարողանանք բաց ճակատով, բաց աչքերով կանգնել Տիրոջ առջև և հայցել Նրա ներողատությունը, նաև փառաբանել Իրեն բոլոր պարգևների համար այժմ և միշտ և հավիտյանս հավիտենից. ամեն:

